

EKİNLER YEŞERDİKÇE

ROMAN



AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

1. Bölüm

Hilâl Tepeler

Gün tam tepeden vuruyordu. Atmosferdeki bunaltıcı hararet, tarlada çalışan insanları iyice telesitmiş, halsiz düşürmeye başlamıştı. Altın sarısına dönüşen saplar, artık dolu dolu başakların yükünü taşıyamadıkları için boyunlarını bükmüş, güneşin kavurucu sıcağı ile çatırıyorlardı. Günlerdir yağmur görmeyen yolların üzerinde bunaltıcı, nefesleri kesen bir toz kokusu vardı. Bir atlı, sıcağı ve arkasında oluşan tozdan bulut dağlarına aldırış etmeden, uçarcasına gidiyordu. Yüzünü yalayarak geçen alevden bir rüzgâra açmıştı bağrını... Altındaki at, yaman terlemişti. Kuzeydoğuya şerit gibi uzanan yolda dörtlüydü hâlâ...

Henüz kırk beş-ellilerinde gösteren adamın heybetli bir çehresi vardı. Rüzgârı biçen bakışlarını kısarak uzakları gözetledikçe ha bire altındaki atı sıkıştırıyordu:

“Deeh!”

Kuzgunî siyah tüyelerinin arasından sıkıntı terleri söken hayvanın, tozlu yolların üzerinde kanat açmadığı kalmıştı.

Her iki yanı çalılıklarla örülmüş olarak uzayan yol, şimdi beklenmedik bir şaşkınlığa sahne oluyordu. Fındık ağaç-

larının arasından, yüreği hoplatan bir gürültüyle azametli bir çoban köpeği çıktı atın önüne.

Çalılıkların arasından açığa çıkar çıkmaz havladı, yeleleri rüzgârın önünde dalgalanan bir heybetle kükreyen köpek, dor atı ürküttü. At önce beklenmedik bir direnişle adımlarını kesti. Toprağa çakılmış gibi durup olduğu yerde kaldı. Şaşkınlığını yenemeyip köpeğin gürültüsüne karşılık, huzursuz kişnedi.

Panik havasına kapılıp öfkelen-di. Ön ayaklarını şaha kaldırıp yeniden kişnedi. Atın süvarisi kalın bir toz bulutu kaldırdı havaya. Köpek yediği tekmelerle atın etrafında çemkirerek döne-lerken ortalık bir kasırga yerine döndü.

Sesler, çalılıkların ardındaki tarlada çalışan güz insanların dikkatini çekti. Orak tutan eller yavaşladı, hatta durdu. Ahlat ağacının dibinde oturan yaşlı adam, oğullarına emir verdi:

“Sesin geldiği yere bir bakın.”

İki kardeş, ellerindeki orakları ekinlerin arasına akıttıkları gibi gürültünün yükseldiği istikamete doğru seğirttiler.

Sapı sararmış ekinlerin başında iki elti önce kararsızlık içinde birbirlerini seyrettiler, sonra umursamaz bir hareketle kaldıkları yerden işlerine devam ettiler.

İki kardeş, fındıkların arasından temkinli hareketlerle yola çıktı. Toz kokan yolun üzerinde buruk bir manzara vardı. Sahibini üzerinden düşüren at, yerde boylu boyunca uzanmış yatan adamı bekliyordu. Kirli, bej rengindeki zaman bir çoban köpeği, sızlanarak uzaklaşmaya başlamıştı. İki kardeş, birden adamın yanına koştu. At, acı acı kişnedi, yeniden huysuzlanıp şaha kalktı. Elbisesi, çehresi, toza belenmiş olarak yatan adam, baygındı.

Önce yorgun bir debelenmeyle kımıldadı, sonra yavaş yavaş açtı bedenindeki uyuşukluğu. Cılız bir hareketle kımıldattığı kolunu alnına taşıdı, kaşlarının üzerinde adeta bir tüy hafifliğinde gezindirdi. Yorgun bir bakış tutturdu kıyışık bakan gözleri. Kendini zorlayarak biraz daha açtı kirpiklerini. Sersem bir tavırla taradı etrafını... Sonra, güç bir hareketle başucunda duran delikanlıyı seyretti. İstırap yüklüydü adam. Toza belenmiş çehrenin arasında parıldayan göz bebekleri kin doluydu. Uzatmalı, kinayi bir bakış tutturdu başucunda bekleyen delikanlıya. Kısık, açılmamış bir sesle öfkesini mırıldandı:

“Köpek sizin miydi?”

Delikanlı, yabancıнын nefret dolu gözlerine baka baka, başını olumsuzluk taşıyan bir ifadeyle kımıldattı.

Çakır Ali diye tanınırdı yörede. Namlı bir adamdı; sert, otoriter ve inat...

Uzandığı yerden toparlanıp oturabilmek için kıpırdadı. Delikanlının yardımını ile güç başardı. Yüzü kırış kırıştı. Dişlerini sıktı. Acı çektiği, çehresindeki çizgilerden bile belliydi. Sağ elini usulca kaldırıp saçlarının arasında dolaştırdı. Sonra, kaşlarının üzerini övşeyip sersemliğini giderebilmek için uğraştı. Genneşti, sırtını, kaburgalarını ovuşturdu. Anlaşılan korkacak bir durum yoktu. Kalkmak için yeltendi, kendisine uzatılan elin yardımıyla doğruldu.

Delikanlı mahcup bir sesle ilk defa konuştu:

“Kimsiniz, nereye gidersiniz bilmem, ama biraz oturup dinlendikten sonra yolunuza devam etseniz daha iyi olur bence.”

Çakır Ali anlamlı baktı delikanlıya:

“Benim için işinizden avare olmayın.”

“Yaşlı bir babam var, çalışmaz. Dilerseniz onunla gölgede oturup sohbet edersiniz.”

Fazla ısrar etmedi:

“Eh, siz bilirsiniz.”

Delikanlının kardeşi, atı dizgininden yakalamıştı. Yerdeki heybeyi alıp eyerin üzerine uygun bir şekilde koyduktan sonra, “Gidelim,” dedi.

* * *

Ahlat ağacının gölgesi serinlik vadediyordu. Uzaklardan, kulaklara ninni şeklinde ulaşan bir ezan sesi duyulmaya başladı.

Yaşlı adam, önce yabancıyı inceledi, sonra atını. “Korkacak bir şey yok,” diye mırıldandı. “Sadece atının nalı düşmüş.”

Çakır Ali kekeledi:

“Şey, o halde bana müsaade.”

“Bu şekilde yola devam edersen atın tırnağı iyice bozulur. Bari bir miktar bekle de nalını çakalım.”

“Anlar mısın?”

“Sayılır.”

“Ya nal?”

“Evde bulunur. Gelinler gidip hem öğlen yemeğini getirir hem de nalı ve mihı...”

“O halde diyecek şey kalmadı.”

Muhabbetle baktı adama. Adeta kıskanmıştı onu:

“Sahi adın ne senin?”

“Asım. Ya seninki?”

“Çakır Ali derler.”

“Hilâl Tepeler’den misin?”

“Bildin.”

Derin baktı ihtiyara:

“Oğulların mı?”

“Evet, diğerleri de gelinlerim.”

“Allah bağışlasın.”

“Amin.”

Ölçüsüz bir keder vardı bakışlarında. Delikanlılar, eşle-riyle birlikte ekin biçiyor, orakların, sapları keserken çıkar-dığı ses, hoş bir beste gibi ulaşıyordu kulaklarına. İhtiyar, elini kaldırdı havaya ve bir ses yankılandı boşlukta:

“Tamam, ezan okunmakta.”

Herkes elindeki sapları desteleyip orağı bıraktı.

“Siz eve gidip namazınızı orada eda edin. Nal ve çivi getirin, yemeğimizi de tabii.”

Küçük oğlu, elinde bir ibrikle geldi babasının yanına. Abdestinin olup olmadığını sordu. Aynı soruyu aynı hür- metle yabancıya da yöneltti:

“Ya sizin?”

Çakır Ali irkildi. Bir şaşkınlık edası içinde kıvrandı önce. Yüzü renk değiştirdi birden. Sıkıntı içinde olduğu yansıdı dış dünyasına:

“Yok, yok tabii.”

Dış dünyası kadar, iç dünyası da allak bullaktı yaban- cının. Yıllar öncesi yavaş yavaş uzaklaşıp umursamazlığın

ve değişen dünya görüşünün sert, aman dilemeyen yapılanışında eriyen Çakır Ali, şu an kafasında korkunç bir depremin sarsıntılarını yaşıyordu. İhtiyar, imam oldu. Ahlat ağacının gölgelediği çimenlerin üzerinde kıldılar namazı. Sonra yemek yediler birlikte.

Baba dua etti. “Amin...” dedi çocukları. Canhıraş bir an, dua için açıldı eller. Yabancı, içli içli ağladı. Sessiz gözyaşları sızdı kirpiklerinin arasından. Bu hal, ihtiyarın gözlerinden kaçmıyordu. Derin bir “ah” vardı yabancının dudaklarında. Dişlerini sıktı kıyasıya...

Yemekten sonra atın nalı çakıldı. Gelinler ve erkekler yeniden, güneşin kehribar gibi sararttığı ekinleri biçmeye koyuldular. Efkârı arttı yabancının. İhtiyarın gizli takibi altındaydı hareketleri. Cebinden tabakasını çıkartıp tütün sardı.

Önce ihtiyara uzattı:

“Yak hele!”

İhtiyar, misafirini incitmeden itiraz etti.

“Sağ ol! Kullanmam.”

Koyu bir tiryakilik geleneği ile sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Çakmağını ateşledi titreyen parmakları, sonra derin bir nefesle çekti dumanı ciğerlerine.

Titrek bir sesle zor ulaştı ihtiyara:

“İyi bir çobansın ağa.”

İhtiyar, kıvrak bir zekâya sahipti. Çocuklarından, aile yapısından bahsediyordu.

Yabancı, “Sağ ol,” diye mırıldandı.

“Sadece bir sorum var sana. Kusurumuza bakmazsan sormak isterim.”

“Esağfirullah ağam.”

“Neden ağlarsın, yoksa bir hata mı işledik bilmeden?”

Zorsundu. Kolay bir cevap değildi istediği.

“Hiç... Sizinle ilgili değil demek istedim.”

“Gözyaşı hoşnutsuzluğun ifadesidir de.”

Hassas, titrek bir sesi vardı:

“Aile yapınız çekti dikkatimi. Allah başa kadar versin. Ne kadar mükemmel yetiştirmişsin!”

İhtiyar, önce bir âyet okudu, sonra açıkladı:

“Sizler birer çobansınız ve güttüklerinizden sorumlusunuz, diyor yaratıcı.”

“Ben de onun için ağlıyorum işte.”

“Çocuğun mu yok?”

“Var.”

“De hele, meraklandım şimdi.”

Dudaklarını gevdi acısından. Utandı, al al oldu suratındaki deri. Esefli, ürkek baktı çakır gözleri önce, sonra derin bir hüzne büründü birden:

“Biz sürüyü dağıttık ağam.”

Hazin bir fısıltı gibi bir ses geldi kulaklarına:

“Neden?”

“Acemi bir çobanım, güdemedim.”

“Zararın neresinden dönersen kârdır. Bundan böyle toparlayıp gütmeye çalış. Hatalarını araştıır... Hep karşındakini suçlu görürsen, başaramazsın. Önce kendinde bazı noksanlar ara. Bulduklarını kafanın bir tarafına yaz ve onları

bir daha yapma. Bu bir reis olarak gururuna zor gelse bile kibrine kapılıp nefesine yenik düşme.”

“Nafile. Dediklerinin hepsini yapsam bile artık hiçbir anlamı yok ki...”

Hayretle baktı yabancının gözlerinin derinliklerine:

“Neden, güdünde artık hiç kimsen yok mu?”

Mahcup bir eda ile başını hafifçe önüne yıktı:

“Gayrısını deşme... Dedim ya, biz sürüyü dağıttık...”

* * *

Evinden ayrılalı bugün tam dört gün olmuştu. Kasabaya, sonra üç beş köye daha uğrayıp her tanıdığı simaya, âşinası olduğu her yüze, aynı ismi sordu:

“Erdem buralara uğradı mı?”

Aldığı cevapların hiçbiri gönlünce olmamıştı. Üzülmüş-tü, ümitlerle dönüyordu köyüne.

* * *

Gökyüzü pürüzsüz bir renge sahipti. Hararet kendini biraz daha kuvvetli hissettirmeye başlamıştı. Dor at, kalın toz tabakalarının çöreklediği yollarda eşkin gidiyordu. Yol kenarlarındaki çalılıkların yapraklarında kırılan güneşin kristal pırıltılarında kaldı gözleri. Biraz uzağında köye adını veren tepeler gözüktüyordu şimdi. Yitiğini bulamadan dönüyordu. Kederin katmerlisi vardı yüreğinde. Şu an eli boş dönüşün üzüntüsü, beynini insafsızca hançerlemekteydi. Mine Sultan düşüyordu kederli bakışlarının görüntüsüne.

Ne diye uğurlamıştı kendisini? O taş kalbindeki katılığın erimeye başladığını hissediyordu birden...

Bir kuruntu rüzgârı esiyordu düşüncelerinin kâbusa dönüştüğü kafasında. Mine Sultan'ın, elleri yakasında, yakaran, titreş sesi yankılanıyordu hâlâ:

“Bu ikinci yolcumuz Çakır Ali. Güle güle demeden uğurladığımız...”

Gözlerinden tespih tanesi gibi yaşlar yuvarlanıyordu Mine Sultan'ın. Sesi titreş ve içliydi.

“İnsan meyve için büyüttüğü fidanları kendi elleriyle hiç acımadan keser mi ha? İt bile kendi eniklerini yemez Çakır Ali.”

Tez git, git de bulmadan gelme yiğidimizi...

“Çocuksuzluğun acısını çekmiş insanlarız biz. Basit bir gurur yüzünden munkariz koyacaksınız ocağımızı. Değişemez miydin sanki?”

Yorgun bir fısıltı yayılıyordu dudaklarından:

“Değişemez miydim? Oysa hiçbir meyve kendi çekirdeğine karşı kibirli olamaz. Artık meyve olma sırası çekirdeklerdedir.”

Hilâl Tepeler'e iyice yaklaştı. Karşılıklı, yarım ay şeklinde duran tepeler, köye batı yakasından girişin kapısıdır. Muzdarip bir gönlü vardı. Usulca atın dizginlerine asıldı. Hilâl Tepeler'in girişte sağ kanadına düşen tümseğin eteğindeki çoban çeşmesine çevirdi atın istikametini.

Yeşil çimenler vardı suyun akıp gittiği topraklarda. Ağaç oluktan ahenkle dökülen suya baktı. Dor atın dizginini boynuna ve eyerin gümüş kaplamalı kaşına geçirip atı suya saldı.

Kahırlı bir nefes çekti ciğerlerine. Pınarın kenarındaki taşın üzerine oturup efkârlı bir sigara sardı.

Mesafesiz derinlikler taşıyan düşüncelere daldı:

“Sahi, ben nerede hata yaptım?”

Kirpiklerini kısarak inadına dalgın bakışlarla uzakları, çok uzakları gözetledi.

Delikanlılık yıllarına doğru gitti düşüncesi. Yılların muhasebesini yapmak istiyordu anlaşılan. Nerede, hayatının hangi noktalarında hatalar yapmıştı, onları bulup gün ışığına çıkaracak, böylelikle kendini yargılayacaktı...

Gül Ağacı

Dört yanı taş duvarlarla çevrili bahçenin içinde, mütevazı, tek katlı, beyaz badanalı bir evleri vardı. O vakitler, henüz kafasında kavak yelleri esen bir delikanlıydı. Evliydi. Aradan iki koca yıl geçip gitmesine rağmen çocukları olmamıştı.

Sevdiği kızla evlenmişti. Yüreği sevinçten çatlayacak kadar mesuttu düğün öncesinde. Sonraları sır vermeyen yüreğindeki burukluk, içten içe yanan bir volkan haline dönmüştü.

Dışarıya, dünyanın en bahtiyar adamı görüntüsü vermek için rol yapmaktan usanmıştı adeta.

İnatçıydı, otoriterdi, sır küpüydü. Son günlerde bir gariplik vardı halinde. Arada bir dalıp dalıp gidiyor, sık sık derin bir ürpertiyle toparlanıyordu.

Farkına varılmasın istiyordu kederinin. Her dalışın ardından buruk bir tebessümle kendine gelişi, yakayı ele veren bir suçlu hüviyetine sokuyordu onu.

“Çakır Ali, senin bir derdin mi var?”

“Şey, yok canım dalmışım işte.”

Sık sık zor durumlarda kalırdı böyle. Bu hali, artık onun alışılmış bir yanıydı. Yüzünün balçık rengini solduran, o, eskiden gülümsedikçe hayat ışıkları yansıtan gözlerindeki parıltılar, koyu bir karamsarlıkla yer değiştirmişti. Bedenindeki dinamizmi günden güne yutan, nihayetsiz bir ıstırabın tutsağı haline geldiğinin farkındaydı artık.

Dışarıya yansıtmadığını sanmaktaydı hâlâ. Kadını eskisinden daha çok seviyordu şimdi. Onunla konuşurken kibarlaşır, nezaketi elden bırakmaz, hatta konuşacağı kelimeleri bile ustalıkla seçerdi. Sevgisini, yüreğinde ona ayırdığı yerin farklılığını, duygularındaki derinliği ona hissettirebilmek için adının sonuna “Sultan” kelimesini eklemişti. “Mine Sultan...” Bir lütuf, bir gönül yapış değildi sadece bu. Mine Sultan, davranışları, şahsiyetindeki yücelik ve hayatındaki durulukla, anlayış tarzındaki sadelikle kazanmıştı bu lakabı.

Barındıkları çatının altında Mine Sultan olmuştu işte...

* * *

Mevsim yaz aylarındaki günlerin çoğunu tüketmişti. Gökyüzü lekesiz, mavi bir çarşaf giyinmişti, hararetili bir gün yaşıyordu Hilâl Tepeler...

Bugün tarlaya gitmemişti. İçeride canı sıkılınca bahçeye çıkmıştı. Havanın hararetine rağmen, duvarın dibinde sıralanan erik ağaçlarının gölgesi serinlik vadediyordu.

Gökyüzüne baktı sonra, ağaçların dallarına... Eriklerin yaprakları yeşilin en canlı tonlarıyla gülümsedi gözlerine. Yorgun bir rüzgâr, sihirli bir koku taşıyordu nefesine. Ağaçların biraz açığında duran nesterenlere gitti bakışları. Efla-tunun, kırmızının, beyazın bütün tonlarıyla cümbüşteydi

ağustos gülleri. Eğilip derin bir nefes çekti henüz patlamış bir tomurcuğun kanatlarından.

“İşte meyvesi,” diye mırıldandı.

Duvarın arkasından kulaklarına ulaşan bir ayak sesine dikkat kesildi. Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarında. Yüzünde adeta bir ferahlık rüzgârı esti, sıkıntılarını dağıttı.

“Sami...” diye seslendi. “Gel hele...”

Aynı yaşlardı. Çocukluk yıllarını bile onunla birlikte eskitmişti. Koskoca köyde, inandığı, sevdiği, acıyı tatlıyı paylaştığı tek insandı.

Orta boylu, geniş omuzlu, sert mimikli delikanlı, duvarın arkasında nefeslenip, “Güzü topladın galiba,” diye takıldı.

Umursamaz bir hali vardı Çakır Ali’nin.

“Gitmedim bu gün, ya sen?”

“Yorulmuşum, dinleneyim dedim?”

“Gel o halde. Gölgede çay içmeye ne dersin?”

“Olur derim elbet.”

Sami, bahçenin ahşaptan yapılmış kapısını aralarken, Çakır Ali evin penceresine yaklaşıp içeriye, elinin tersini pencereye vurarak haber yolladı. Kadını, perdeyi aralayıp camın arkasında duran erkeğine baktı.

“Mine Sultan! Misafirim var bahçede. Bize çay yapar mısın diye sesledim.”

Mühür gözlerinde sıcak bakışlar dolanıyordu. Ilık bir sesle erkeğine sordu:

“Başka bir arzun var mıdır?”

“Ağaçların altına sermek için kilim ve minder.”

Bekledi ve istediklerini pencerenin açık kanadından alıp ağaçların altına geldi. Kilimi serip minderleri attı üzerine.

Arkadaşına elini uzatıp muhabbetle inceledi:

“Hoş geldin?”

“Hoş bulduk.”

“Otur hele.”

Karşılıklı oturdular. Sami, sırtını erik ağacına yaslayıp etrafını seyretti.

Ali, “Ne iyi ettin,” dedi. “Canım sıkılıyordu...”

Konuşup çayı beklediler. Ali, ikide bir nesterenlere bakıp derin derin soluklandı. Beklenmedik anda oturduğu yerden ayağa kalkıp gül ağacının dalına uzandı. Taze bir gül kopardı. İştahlı bir nefes çekti ciğerlerine. Sonra arkadaşına ikram etti gülü:

“Kokla hele!”

Sami, parmaklarının arasında sıkıştırdığı gülü, aynı iştahla solukladı.

“Ne kadar güzel kokmakta.”

“Sorma, tevatür.”

Sami aniden değişti. Parmaklarının arasındaki gül titredi, bakışları mahmurlaştı birden. Derin bir keder örtüsü kuşattı çehresini. Gülü elinden düşürmemek için çabaladı. Garip bir eda ile kalktı yerinden. Gül ağacının dibine kadar yürüyüp durdu. Hazin bir seyir tutturdurdu ağaca. Ağacın dallarında bir şeyler aradı. Ali tuhaf bir eda içinde takip etti arkadaşını:

“Hayırdır Sami, gülü dalından kopardığıma mı üzöldün yoksa?”

Anlamalı baktı arkadaşının gözlerine. Gülün yapraklarına sabahın er vakitlerinde düşen şebnem gibi küçük damlacıklar asılıydı kirpiklerinin uçlarında.

Ali esefle sürdürdü konuşmasını:

“Ne kadar hassas yapılı bir yüreğin varmış birader? Bütün çiçeklerin kaderleridir bu. Her mevsimin sonunda bizler koparmasak bile düşerler dallarından. Başka mevsimlerde yeniden hayat bulmak içindir bu.”

İçli bir ses vardı Sami'nin dudaklarında:

“Benim bir kabahatim oldu sana karşı.”

Ali şaşırdı:

“Durup dururken neler söylüyorsun sen?”

“Omuzlarımda bir yük, vicdanımda azap olarak taşıdığım bir kabahatim var sana karşı.”

“Bırak hele duygusallığı, sen bana ne kötülük etmiş olabilirsin ki?”

“Aslında bir cahillik... Emanete ihanet etmektir benim yaptığım.”

“İyi ya, bari söyle de kurtul şu işkenceden.”

Cesaretini toplayıp yüz yüze gelmeye çabaladı. Dik durdu karşısında. Keskin baktı hayretle kendisini takip eden gözlerin derinliklerine.

“Beni sevindiren tek hadise, mesutsun.”

Yüzündeki deriler asabının bozukluğundan kırış kırıştı. Ali, sabırsız bekliyordu arkadaşının söyleyeceklerini. Öldüren bir sükût, işkenceli bir bekleyiş içindeydi.

“Evlendiğin günü hatırlıyor musun?”

“Herhalde?”

İçeride sizin nikâhınız kıyılırken, düğüm atılmasın, büyü yapılmasın diye beni bırakmıştınız bahçeye.

“Evet.”

“Büyü yapmayı bir merak icabı öğrenmiştim. Fakat hiç uygulamamıştım. İnanmıyordum da üstelik. Söylenmez, ama benden önce davranmıştın. Birbirimizden habersiz aynı ismi düşünürmüştük meğer.”

“Evet!”

Elini gül ağacının, birbirine dolalı halde duran dalının üzerine koydu ve dolaşıklığı çözmeye çalıştı. Yüzü acıdan ürpertili kırışıklıklar peyda etti. Diken batmıştı parmağına. Al bir kan aktı çözdüğü dalın üzerine. Avucunu kıyasıya sıktı, acıyı azaltmak için dişlerini kenetledi dayanıklılığını artırmak için. Derin bir nefesin ardından konuşmasını sürdürdü:

“Mesutsun. Yaptığım büyüünün tutmadığını daha yeni yeni anlıyorum. Gel gör ki içimde nihayetsiz bir sıkıntı kaldı.”

Derin bir nefes aldı:

“Şükür be, şimdi rahatladım. Nikâh sırasında bir şeyler okuyup şu çözdüğüm gülün dalına da düğüm atmıştım.”

Ali genneşti, omuzlarını oynattı. Gözlerinin önünden bir top alev parıltısı çıktı. Yalağılı meşaleler yansıttı bakışları arkadaşına. Çatlayacakmış gibi nefes alıp verdi, defalarca genneşti.

Kısık bir ses, “Ya!” diye mırıldandı. “Demek öyle yapmıştın. Dünyanın en çirkin acısını bana tattıran sendin demek.”

Titreyen elini beline götürdü, sıkıca kavradı tabancasının kabzasını. Şafak çoktan atmıştı Sami'de:

“Fakat sen mesuttun bildiğim kadarıyla.”

“Ah budala!” Tabancalı elini göğsüne acımadan vurdu. “Kalbimi açman mümkün olsa da görseydin neler çektiğimi...”

Sesi kısıldı, öfkesi o nispetle büyüdü:

“Karımla bir yabancı gibi... O çok sevdiğim, uzanamadığım bir ışık gibi. Gururu ezik olarak, tek ben yaşadım şu dünyayı, bildin mi çektiğimi şimdi?”

Dudakları titredi birden. İri yaşlar sıralandı yanaklarının üzerine...

Tabancanın namlusundan peş peşe çıkan ses, velveleye verdi ortalığı. İki kurşun art arda çıkmıştı namlunun ağzından. Sami, gül ağacının dibine yıkılırken, acı bir ses yayıldı gök kubbeye.

“Aaaaah!”

Ali'nin keskin bakışları alev alev indi toprağın üzerine. Otların üzerinde kan gördü. Titrek eliyle belindeki kılıfı bulup tabancasını yerine koydu. Hışımla arkasına dönüp evlerinin penceresine baktı.

Kanadı açık duran pencerenin boşluğunda bekleyen hayretli yüze baktı. Sert bir ses uzandı Mine Sultan'a:

“Kapat pencereyi, perdeleri çek!”

Heyecandan, koşarken yalpaladı. Sonra düzeltti adımlarını. Kendisine açılan kapıyı, sert bir el darbesiyle örtüp nefes nefese içeriye daldı.

* * *